

F. t. medieansvarlov

Til § 43

I *stk. 1*, fastlægges nævnets kompetenceområde. Nævnet træffer afgørelse vedrørende klager over massemediernes tilsidesættelse af kravet om god presseskik, jf. § 34, og over massemediernes afslag på genmæle eller over ufyldstgørende genmæle, jf. § 40. I visse tilfælde er nævnet kun kompetent, hvis klageren først har henvendt sig til det pågældende massemedie, jf. § 34, stk. 3 (om klager over Danmarks Radios, TV 2's og TV 2's regionale virksomheders overtrædelse af generalklausulen) og § 40 (om afslag på anmodning om optagelse af genmæle i et massemedie). Klager over, at et indenlandsk periodisk skrift, et lokalt radio- eller fjernsynsforetagende eller et af de i lovforslagets § 1, nr. 3, nævnte massemedier har tilsidesat kravet om god presseskik, kan derimod behandles af nævnet, selv om klageren ikke først har rettet henvendelse til det pågældende massemedies redaktør, jf. § 34, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Pressenævnets afgørelser efter § 43, stk. 1, nr. 1 og 2, kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, men vil kunne indbringes for domstolene, jf. lovforslagets § 50 og bemærkningerne hertil.

Bestemmelsen i *stk. 2*, giver Pressenævnets formand kompetence til at afvise klager i en række tilfælde; den foreslåede ordning svarer i det væsentlige til praksis i de bestående nævn. Formanden kan således afvise klager, der åbenbart ikke hører under nævnets kompetence, jf. *stk. 1*, eller som er åbenbart grundløse. Endvidere kan formanden afvise klager fra personer, virksomheder m.v., der er uden retlig interesse i det påklagede forhold. Dette vil f.eks. være tilfældet, hvis en person klager over afslag på optagelse af et genmæle i anledning af faktiske oplysninger, som ikke vedrører den pågældende person, jf. § 36, stk. 2. Såfremt klage over, at et massemedie har overtrådt generalklausulen i § 34, kommer fra en person eller virksomhed m.v., som ikke selv er forurettet, kan klagen eventuelt afvises, eller nævnet kan optage den til behandling på grund af forholdets almene interesse, ligesom nævnet af egen drift kan optage et sådant forhold til behandling, jf. § 44, stk. 2, og bemærkningerne til denne bestemmelse.

Stk. 3, har relation til klagefristerne i § 34, stk. 2 og stk. 3, og i § 40.

Til § 44

Ifølge *stk. 1*, skal Pressenævnet kun behandle skriftlige klager. Det forudsættes herved, at klagerens identitet oplyses ved klagens indgivelse. I overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper påhviler det ikke Pressenævnet at behandle anonyme sager, jf. dog *stk. 2*.

Bestemmelsen i *stk. 2*, giver Pressenævnet mulighed for af egen drift at tage sager op, der er af væsentlig eller principiel betydning. Der vil efter sagens natur alene være tale om sager, der vedrører overtrædelse af den presseetiske generalklausul, og hvor enten den forurettede har undladt at indgive klage, eller hvor der ikke umiddelbart er en forurettet person.

Er der en forurettet person, skal nævnet indhente en udtalelse fra den pågældende. Det foreskrives endvidere, at den forurettedes navn kun må nævnes, såfremt tilladelse hertil foreligger.

Til § 45

I *stk. 1*, fastsættes nogle ordensforskrifter for Pressenævnets virksomhed. I lighed med forvaltningslovens partshøringsregler har bestemmelsen til formål at sikre, at det massemedie, som klagen vedrører, får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske oplysningsgrundlag, inden sagen afgøres. Bestemmelsen er i overensstemmelse med praksis i de eksisterende nævn.

Bestemmelsen i *stk. 2*, skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 7, hvorefter redaktøren skal sikre, at der opbevares en kopi af alle radio- og fjernsynsudsendelser i 3 måneder. Denne frist suspenderes, når der inden klagefristens udløb er indgivet klage til Pressenævnet, jf. lovforslagets § 7, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Til § 46

Bestemmelserne i *stk. 1-3*, skal sikre, at Pressenævnet kan behandle sagerne så hurtigt som muligt. Et massemedie kan derfor ikke forhale sagen ved at undlade at svare på en henvendelse fra nævnet. Det kan ligeledes komme en af parterne til skade, at vedkommende undlader at efterkomme en indkaldelse til mundtlige forhandling. Bestemmelsen i *stk. 3*, indebærer ikke mulighed for egentlig bevisførelse for nævnet, men bestemmelsen kan anvendes, hvor sagen efter nævnets opfattelse ikke er tilstrækkeligt oplyst på det skriftlige grundlag, eller hvor der er mulighed for en forligsmæssig løsning.

Til § 47

Som følge af Pressenævnets sammensætning efter § 41, stk. 1, kan der forekomme tilfælde, hvor en klage vedrører det massemedie, som et af nævnets medlemmer er tilknyttet. Det fastslås derfor, at medlemmet må vige sit sæde på grund af personlig inhabilitet. Herudover statuerer bestemmelsen inhabilitet i tilfælde, hvor der i øvrigt foreligger omstændigheder, der er egnede til at vække tvivl om et medlems upar-